

GIỚI TÌNH... GIỚI MUỐI

Cuộc sống là một chuỗi ngày dài bất ngờ. Từng bất ngờ này đi vào bất ngờ khác. Cái bất ngờ đầu tiên khi ta vui mừng tiếp nối nói đến hai chữ Ba ... ba...; và rồi tiếp nối giới thiệu một thân thơ ng; giới thiệu giới thiệu ng ng đã nuôi ta, sống tiếp nối cho ta một tâm hồn tiếp nối sáng.

Lướt qua từng tiếp nối san, đến với từng trang viết, chúng tôi, những người làm nhiệm vụ đo đếm cân đo cái thơ vô khi, vô thanh điệu mà phải nghĩ suy, rồi thoáng khi giới thiệu mình với trang viết của các em đến chúng tôi đi tìm cái thót tim đến cái tiếp nối ng ch ng nh không giới thiệu. Không giới thiệu với vẫn của mình mà muốn giới thiệu cho em!

Cảm ơn các em! Cảm ơn các nhà nghề sĩ không chuyên, mới tiếp làm thơ, mới thơ ngu ngơ ngoác đôi dòng thơ giới thiệu vẫn. Cái vòng đời ngây ngô mới làm chúng tôi sống sống tin yêu những tâm hồn thơ trẻ. Nói thơ từ với lòng mình. Cái đó mới là vẫn!

Tôi muốn đến truy cập viết hơ tranh “Hội hè”. Nội dung rất hay. Kể chuyện tình mẹ tình cha. Truy cập viết bằng thơ: “*Con sai quỵ, mẹ buồn mẹ khóc – Ba đánh con, ba đau xót đến lòng*” hay “*Mẹ yêu con bằng những cái ôm – Ba yêu con bằng những vai vỗ về ng ch c*”

đó rồi “*Có bao giờ ta dùng những lời khi những người đau*”

?” Câu hỏi như những câu trả lời rất sâu. Liên “Hội hè” là “Thơ y em” của Đinh Phan San Ny, rồi “Một người thơ y” của San Ny và Thơ Sĩ u tiếp 11/1, cũng là truy cập tranh, nhưng khác là truy cập viết bằng thơ đến các em thơ c thà ghi bằng hai chữ “số tiếp” còn giới thiệu là truy cập các em tiếp viết. Viết bằng một tiếp rồi rồi ngây ngô: “Liên đến đầu tiên em thơ y thơ y là lúc thơ y phát biểu trong khai giới thiệu” và “mặc dù thơ y là một Hội u tiếp ng những thơ y với ân cần tiếp chăm sóc tiếp giới thiệu cây”, “Thơ y làm thơ rất hay – em biết đến đến đi qua tiếp rồi rồi các thơ y cô...” đó rồi giới thiệu thơ m tiếp: “Em chúc thơ y...” bằng những dòng chữ in sâu. In vào trái tim ai, đến biết tiếp giới thiệu đây thơ y không còn đến trên bề mặt giới thiệu. Liên chúc đâu cần sự hiển hiện của chúc nhân!

Tôi với bất ngờ khi đến đến trang vẫn “Tiếng gió lùa vi vu nghe sống hãi, hòa quyện trong tiếng xào xạc của vài tiếng lá rơi. Một khoảnh khắc không gian yên tĩnh, hoang vắng đến vô cùng... Bằng những vần thơ tiếp đâu vần tiếp với vang lên buồn da dấy tiếp quyện theo cơn gió truy cập vào tôi âm hưởng của nỗi sống muộn, phá tan sống mê mẩn của tôi trong giây lát.”

Đã rời xuýt khỏi thành thò :

“ Đã mất thò i

Tôi là gió mùa thu

Thò i vào cuộc đời hò c trò nhò ng giò c m

Và bây giờ ...

(Và)

Rời ngày mai nà a...”

Bất giác reo lên mà chò ng nghĩ đò c đi u gì.

Cái ngây ngô đôi khi trở thành ngò i lòn, nhìn thấy kim đò ng hò mà ngò m đò nh mai sau: “vì vu ngang qua, tiếng gió nà a nhò hò u ý, nhò vô tình kia, vò a nhò an ò i tôi. Trong thoò ng chò c, tôi quên phò c tâm hò n mình đang xao đò ng, quên cò nò i buò n vò a băng qua...” (Giò c chiêm bao - Tròn Thò Y Uyên, 10/1)

Cò nhò thò , tôi đò c tò ng tò p san, tò tò p nò đò n tò p kia, hò t trang viò t này rời qua trang viò t khác.

Ai đó vô tình nói lò p em chò làm cho có, còn tôi thì không!

“ Khi ta ở chỗ là nơi đất ở - Khi ta đi đất đã hóa tâm hồn ”

Rồi tôi nhớ theo “ Dòng chảy thời gian ” của bạn Nguyễn Thị Kim Oanh, 10/2 lênh dênh “trên dòng chảy miệt mài ... Con người có những phút giây lòng trống, lòng bùi hùi nhìn về miền xa thẳm, thắp thoáng, len lỏi trong màn sương kí ức mờ mờ o o tìm lại thời chính mình mà ngỡ như vớ a mớ dây thoi”. “Mặt góc khuất của thời gian” con tôi dành cho mẹ của người rưng đó là người mẹ sinh ra con. Không! Đó là người mẹ thứ hai, người không mang nặng đẻ đau, nhưng đó lại là người đã nuôi dưỡng tâm hồn con khôn lớn. Cô giáo năm nào “bụi chôn hay ghét cũng lại là hay thối ng”. Cái thối ng muôn màng gieo thành kết ni m. Cô giáo không còn mẹ tôi ni m ân hồn cũng bưng không. Truy n viết của các em nghe rất quen song đọc không nhầm. Bụi cái lại không truy n thối ng xưa lại mang một sắc màu hiên đại. Đôi lúc nó cô trảm ngàn không đáng giá là bao. Tiếc hồn cô có đời đâu. Thay bưng nén nhang thắp viếng cô trong ngày tang tóc. Nơi đau o n trào dâng giọt nước mắt tuôn xóa thành khe.

Truy n viết về thời, về cô của các em rất nhiều. Tôi đọc hồn chốc tấp san có hồn mớ bài viết về thời Hi u tr ng. Vn đáng hao g y, vn mái tóc đen m màu sương mu i, vn cái nhìn triu m n phút chốc hóa thành th . Ng i Thời y y là ai, chốc của tr ng ta đâu biết. Song tôi sao viết nhiều? Đời u đó cũng là quy luật của chúng nhân.

Tôi tôi tiếp tấp san của 12/1, tấp san được đóng theo kiểu siêu g , cách lập phá về lại mòn cũ kĩ c quy. Mặt tấp mà của bạn người ôm, ôm của sách, ôm của th , ôm của những dòng văn trong quá khứ . Bạn Tr ng Giang đã đưa chúng ta trở về với dòng sông của m . Dòng sông đó con tôi mát trải a hè, đó nâng đỡ của giọt m . M của giọt ng giọt mặt đưa con, đưa cho sắc m đã tàn l c m đã ki t. M không th v t b m t hình hài, mặt giọt máu của tình th ng.

Rồi tôi lại đọc một bài tâm s , một bức thư gửi thời mẹ tôi hi u h t được nơi lòng em. Các em bạn tâm vì nơi đau của thời ch nh m. Cái chuyện ph đó của tr ng nào đâu phải là hình thức kinh doanh. Nhà tr ng mu n các em thành đất, đất cao, đâu phải là sai. Ch s các em chây l i, ch quan m i t o ra l p h c này l p h c khác. Thời đâu phải vì tiền, xin các em mặt đi u, nhân tâm được tr m i thành S .

Thời rất hi u tôi lòng của các em. Dòng hồn kí ngày... tháng... năm... các em ghi thời được qua mặt l n mà sao vn nh . Cái Trâm nh nh n thu nào thời vn nh nh in. Cô Tuy n nh cái Trâm, thời Vân vn nh cái Trâm, c Trâm n xa vn luôn nh v l p cũ, nh b n bè nh

5 / 5